

A 19. század végi holdfényes, nokturnális festészet kulcsfontosságú hatást gyakorolt a fiatal Joachimra. A sok francia művész közül kiemelhetjük a másodvonalhoz tartozó, posztimpresszionista-szimbolista mester, Jean Francis Auburtin szerepét. Auburtin dekoratív feltkezelése, türkiz-rózsaszín felhői, sziklás tengerpartokon hajladozó nimfái nyilvánvaló előképei Joachim holdfényes tájainak és táncoló szirénjeinek. A Párizsban készült, 1913-as *Szirének* nemcsak a „holdfényes impresszionizmus” kiváló képviselője, de Joachim egyik szimbolista, Fin de Siècle által megérintett főműve is. A számtalan hányódó Joachim-képpel szemben ennek története ismert. Korábban a Madas Gyűjtemény része volt hosszú-hosszú évtizedekig. Idősebb Madas Mihályt (1880–1945) Szolnok legismertebb építési vállalkozójaként tartották számon a két világháború közötti időszakban, számos meghatározó épület fűződött a nevéhez. Ismert helyi nagypolgár volt (csakúgy, mint Szegeden Back Bernát): városi képviselő, a vármegye törvényhatósági tagja, az építőipari szakcsoportnak alelnöke, a Rotary club és a NEP tagja. A Keresztény Gazdasági és Szociális Párt választmányi tagjaként vett részt a közéletben. 1945-ben szörnyű gyilkosság vetett véget életének. Jó szemű műgyűjtőként komoly műgyűjteményt halmozott fel, részint a szolnoki művésztelep klasszikusaiból és művészbárátainak műveiből, részint neves kortársaktól, illetve régi, főként velencei és osztrák mesterek műveiből válogatva. Fia, az építészmérnök Ifjabb Madas Mihály tovább ápolta a műgyűjtői örökséget, gyarapítva a kollektívát a második világháborút követő években is.

